

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

JAWNE

~~Reprodukcja
akademii WP~~

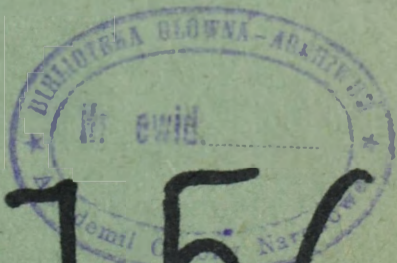
Egz. Nr 1

Mjr dypl. Zdzisław PIETRON

**ZASADY PRZEGRUPOWANIA ODDZIAŁÓW
i ZWIĄZKÓW TYŁOWYCH ARMII i FRONTU
DO REJONU WYJŚCIOWEGO**

Materiał do studiowania

47566

WARSZAWA

LIPIEC

1986

Colour Chart #13

DANES-PICTA.COM

02306

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

JAWNE

~~Do użytku
sztabu generalnego~~

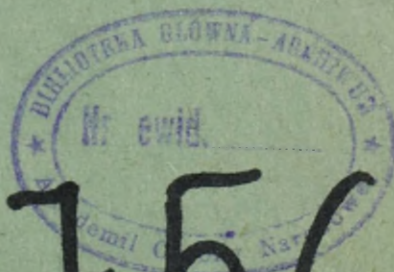
Egz. Nr 1

Mjr dypl. Zdzisław PIETROŃ

**ZASADY PRZEGRUPOWANIA ODDZIAŁÓW
i ZWIĄZKÓW TYŁOWYCH ARMII i FRONTU
DO REJONU WYJŚCIOWEGO**

Materiał do studiowania

47566

Wydział Wojsk Lądowych
Katedra Taktyki Tyłów

PRZEKLASYFIKOWANO

JAWNE

Protokół Nr 54305

Zatwierdzam
Szef Katedry T.T.

Zbigniew Kaminski
bryg. Zbigniew KAMINSKI

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

~~XXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXX~~

Mjr dypl. Zdzisław PIETRON

ZASADY PRZEGRUPOWANIA ODDZIAŁÓW I ZWIĄZKÓW
TYŁOWYCH ARMII I FRONTU DO REJONU WYJŚCIOWEGO

/materiał do studiowania/

S P I S T R E Ś C I

	str.
1 WSTĘP	3
1. NIEKTÓRE WŁAŚCIWOŚCI MOBILIZACJI TYŁÓW OPERACYJNYCH ..	5
2. OGÓLNE ZASADY I WARUNKI PRZEGRUPOWANIA TYŁÓW OPERACYJNYCH	7
3. PLANOWANIE PRZEGRUPOWANIA TYŁÓW OPERACYJNYCH	10
4. WŁAŚCIWOŚCI WYKONANIA MARSZU PRZEZ TYŁY OPERACYJNE ...	16
ZAKOŃCZENIE	22
ZALĄCZNIKI 1-5	24
LITERATURA	24

W S T Ę P

We współczesnej wojnie w coraz większym stopniu na rozpoczęcie i prowadzenie operacji armijnych i frontowych wywierać będzie wpływ operacyjne rozwinięcie wojsk, zwłaszcza zaś przegrupowanie przez obszar kraju naszych i sojuszniczych związków operacyjnych.

Wzrost znaczenia przesunięć wojsk, szczególnie marszów wynika z manewrowego charakteru działań bojowych. Marsz jest to zorganizowane przesunięcie wojsk w kolumnach po istniejących drogach i doradnie przygotowanych drogach na przełaj do wyznaczonego rejonu lub na wyznaczoną rubież.

Przesunięcie wojsk armii i frontu stanowi już dziś operację o wyjątkowo ~~oc~~złożonych parametrach operacyjno-taktycznych i będzie odbywała się w każdych warunkach bojowych. Z analizy wielu operacji prowadzonych przez Armię Radziecką w czasie II wojny światowej wynika, że z ogólnego czasu przeznaczanego na prowadzenie operacji zaczepnej armii, aż 40-50 % przypadało na różne przedrupowania wojsk. Również wnioski z powojennych konfliktów lokalnych oraz ćwiczeń wskazują, że na przegrupowanie wojsk zużywano dużo więcej czasu niż na bezpośrednią walkę i odtwarzanie zdolności i gotowości bojowej.

Od sprawnego przegrupowania zależeć będzie często wynik walki, bitwy, operacji, a następnie jej prowadzenie. W każdej sytuacji celem nadrzędnym przegrupowania będzie zapewnienie warunków utworzenia silnych zgrupowań uderzeniowych i zorganizowane wprowadzenie ich do bitwy oraz rozwinięcie operacji zaczepnej.

Ze względu na możliwości bojowe nieprzyjaciela /użycie broni jądrowej, oddziaływanie desantów, grup dywersyjno-rozpoznawczych, systemów rozpoznawczo-uderzeniowych, lotnictwa i rakiet oraz wykonania tzw. głębokich uderzeń przez powietrzno-lądowe zgrupowania uderzeniowe/, przegrupowanie nabiera cech walki, bitwy lub operacji - określone jako "przedzieranie się wojsk do linii frontu".

Może również stanowić swoistą formę walki, walki o zachowanie zdolności bojowej przegrupowujących się wojsk, o czas i zapewnienie niezbędnych warunków zorganizowanego wprowadzenia wojsk do działań bojowych.

Do pierwszej operacji wojska frontu przegrupowują się z rejonów stałej dyslokacji lub rejonów alarmowych do rejonu wyjściowego.

Wojska mogą rozpocząć przegrupowanie zawczasu, jeszcze przed wybuchem wojny, po rozpoczęciu działań wojennych i w czasie ich trwania, kończąc je po rozpoczęciu już działań wojennych.

W zależności od celu oraz warunków przegrupowanie wojsk może odbywać się w przewidywaniu wejścia do walki lub bez zagrożenia spotkaniem z nieprzyjacielem naziemnym. Może ono być wykonywane w kierunku frontu, wzdłuż frontu lub od frontu. Przegrupowanie, /przesunięcie/ może odbywać się w formie marszu na własnych środkach transportowych, przewozów transportem kolejowym /morskim, powietrznym/ i sposobem kombinowanym.

Za podstawowy sposób, zwłaszcza po wybuchu wojny uznaje się przegrupowanie na własnych środkach transportowych.

Srednie prędkości kolumn samochodowych po szosach w ciągu doby mogą wynosić 30-40 km/h, po drogach gruntowych suchych - 20-25 km/h, a w warunkach trudnych /deszcz, śnieg, góry, teren zurbanizowany/- 10-15 km/h, W warunkach nocnych i w czasie mgły prędkość marszu obniżyć się może o 20-25 %, a nawet więcej. Kolumny mieszane, maszerujące po szosie, osiągają prędkość w dzień - 25-30 km/h, a w nocy - 15-20 km/h.

W ciągu 10-13 godzin marszu na dobę wojska mogą pokonać odległość:

- kolumny samochodowe - po szosie - do 400 km;
 - po drogach gruntowych - 200-300 km;
- kolumny czołgowe i mieszane - po szosie - do 300 km;
 - po drogach gruntowych - 150-170 km;

Dla terminowego rozpoczęcia marszu i regulowania prędkości ruchu kolumn wyznacza się linię /punkt/ wyjściową i linię /punkt/ wyrównania, z podaniem czasu ich przejścia przez czoło kolumn. Linię wyrównania wyznacza się zwykle co 3-4 godziny marszu.

W celu zapewnienia odpoczynku żołnierzy, spożycia posiłków, uzupełnienia paliw, sprawdzenia stanu uzbrojenia, sprzętu technicznego oraz jego obsługi technicznej wyznacza się postoje jednogodzinne po każdym 3-4 godzinach marszu oraz jeden postój dwugodzinny w drugiej połowie marszu dobowego. Po wykonaniu każdego marszu dobowego wyznacza się odpoczynek dzienny /nocny/, a w marszu na dużą odległość - w razie potrzeby - odpoczynek dobowy po każdym 3-5 dobach marszu.

Na odpoczynki i postoje wybiera się rejony odpowiadające warunkom obrony przed bronią jądrową i maskowanie wojsk oraz posiadające dostateczną liczbę źródeł wody.

Na postojach ugrupowanie kolumn nie zmienia się, odległości między oddziałami i pododdziałami zostają zachowane, a pojazdy w kolumnach zatrzymują się na prawym poboczu drogi /nie bliżej niż 10 m jeden od drugiego/. W rejonach odpoczynków wojska schodzą z dróg i rozmieszczają się w wyznaczonych rejonach, w sposób zapewniający utrzymanie stałej gotowości bojowej i najmniejsze zużycie czasu na formowanie kolumn.

Wysokie tempo przegrupowania wojsk uzyskuje się przez właściwe, racjonalne zorganizowanie i przegrupowanie kolumn, sprawne dowodzenie, odpowiednie zabezpieczenie, utrzymanie wysokiej dyscypliny marszu.

1. NIEKTÓRE WŁAŚCIWOŚCI MOBILIZACJI TYŁÓW OPERACYJNYCH

W skład tyłów operacyjnych wchodzi związek, oddziały /jednostki/ i urządzenia tyłowe wraz utrzymywanymi przez nie zapasami środków materiałowych i sprzętu technicznego. Ze względu na spełniane funkcje jednostki tyłowe można podzielić na następujące grupy:

1. zaopatrzeniowe;
2. drogowo-kolejowe;
3. transportowe;
4. medyczne;
5. produkcyjno-usługowe;
6. zabezpieczenia i obsługi tyłów.

Tyły wszystkich szczebli przeznaczone są do zapewnienia wojskom odpowiednich warunków prowadzenia działań bojowych i stanowią materialną bazę organizacji oraz funkcjonowania polowego systemu zaopatrywania i obsługi.

Oddziały i związki tyłowe frontu w większości wypadków osiągną pełną gotowość do wykonywania zadań mobilizacyjnych przez sformowanie od nowa, bądź przez przeformowanie istniejących jednostek na etaty czasu wojennego. W okresie stałej gotowości bojowej znakomita część związków, oddziałów i urządzeń przewidzianych do składu tyłów operacyjnych ma tylko załączki dowództw w postaci grup organizacyjnych lub organizacyjno-mobilizacyjnych oraz niezbędne zapasy sprzętu usługowego, transportowego i środków materiałowych. W niektórych służbach

zwłaszcza komunikacji wojskowej, występują jednostki rozwinięte /np ~~pododdziały~~ ^{pododdziały} drogowe, wojsk kolejowych/.

Uzupełnienie związków, oddziałów i urzędzeń tyłowych stanem osobowym i sprzętem ogólnego-przeznaczenia /głównie środkami transportowymi/, odbywa się w ramach mobilizacyjnego rozwinięcia sił zbrojnych. Mobilizacyjne rozwinięcie nowo formowanych jednostek tyłowych w zależności od sytuacji polityczno-militarnej może być przeprowadzone w rejonach alarmowych, natomiast w wypadku mobilizacji skrytej - w miejscu stałej dyslokacji. Niezbędne do tego celu siły i środki są utrzymywane w wojsku i w rezerwach gospodarki narodowej. Ilość, rodzaj i rozmieszczenie tych sił i środków odpowiadają wymogom sprawnego osiągnięcia przez tyły operacyjne gotowości do działań w nakazanym terminie.

W systemie mobilizacji i formowania tyłów operacyjnych szczególną rolę spełniają jednostki mobilizujące, stanowiące bazy mobilizacyjne oraz wspomniane już grupy organizacyjno-mobilizacyjne nowo formowanych jednostek tyłowych. Spełniają one jednocześnie nadzór nad gotowością mobilizacyjną podległych im /rozwijanych przez nie / jednostek oraz organizują przeszkolenie rezerw osobowych. Poza tym grupy dowództw batalionów transportowych ściśle współpracują z kierownictwami cywilnych baz transportowych, wydzielających transport samochodowy do tych oddziałów oraz z szefostwami składnic wydzielających zapasy środków materiałowych dla polowych składów /ABMZ, FBMZ/.

Ważną rolę spełniają również jednostki organizacyjne gospodarki narodowej, wydzielające środki transportowe i formujące pododdziały /urządzenia/ tyłowe.

Należy podkreślić, że tyły operacyjne składają się z kilkuset jednostek o różnorodnym przeznaczeniu i składzie oraz stopniu gotowości. W zasadzie odpowiada on potrzebom bieżącego /pokojowego/ zaopatrywania i obsługi sił zbrojnych, a jednocześnie stanowi podstawę do rozwinięcia jednostek tyłowych na okres działań wojennych.

Tyły operacyjne mogą osiągać gotowość całością sił i środków lub stopniowo - stosownie do stopnia zagrożenia i odpowiadającego mu systemu gotowości - zestawami jednostek tyłowych. Tyły

armii pierwszego i drugiego rzutu frontu osiągną gotowość w N /z wyjątkiem bde, bpepid, OZM i kh/, które mobilizują się w N 2. Tyły frontu osiągną gotowość po ogłoszeniu mobilizacji w terminach FBMZ - N, TBF - do N 2, BSZF - N do N 3.

Tyłowe organa dowodzenia armii i frontu posiadają stałą gotowość. Osiągnięcie gotowości tyłowych organów dowodzenia armii i frontu polega na ich wydzieleniu ze sztabów i służb kwatermistrzowskich okręgów wojskowych i Głównego Kwatermistrzostwa WP.

Kierowanie mobilizacją jednostek tyłowych odbywa się na podstawie planów osiągania wyższych stanów gotowości bojowej i planów zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek.

Sformowanie jednostki tyłowe po osiągnięciu pełnej gotowości bojowej przegrupowują się samodzielnie lub grupowo /w składzie zgrupowań/, do rejonu wyjściowego lub innych nakazanych rejonów /ześrodkowania/, w których nastąpi ich łączenie w związki tyłowe, przejęcie dowodzenia przez właściwe dowództwa /szefostwa, komendy/ oraz dalsza kontynuacja operacyjnego rozwinięcia. Z rejonów ześrodkowania tyły frontu, już poszczególnymi związkami tyłowymi lub zgrupowaniu jednostek przegrupowują się do rejonów wyjściowych.

Sprawność mobilizacyjno-operacyjnego rozwinięcia tyłów frontu oraz terminowość rozwinięcia polowego systemu zabezpieczenia tyłowego wojsk ma decydujący wpływ na przebieg działań od pierwszych dni wojny.

2. OGÓLNE ZASADY I WARUNKI PRZEGRUPOWANIA TYŁÓW OPERACYJNYCH

Istotnym warunkiem pomyślnego przegrupowania tyłów operacyjnych do rejonu wyjściowego /działań/ będzie ich mobilizacyjne rozwinięcie i pobranie przez związki, oddziały zaopatrzeniowe i transportowe zapasów środków materiałowych w planowanych ilościach i ściśle określonym terminie /ze wskazanych składnic i baz/, a następnie we właściwym czasie wyjście jednostek tyłowych na drogi marszu.

Znakomita część oddziałów i urządzeń tyłowych rozwinięta bywa na bazie kilku lub kilkunastu przedsiębiorstw i zakładów gospodarki narodowej /szczególnie jednostek transportowych/, rozmieszczonych na dużych obszarach i w różnych miejscowościach, niekiedy oddalonych od siebie od kilku do kilkuset kilometrów.

Przegrupowanie tyłów operacyjnych polega więc na celowym i zorganizowanym przemieszczeniu związków, oddziałów i urządzeń tyłowych - zgodnie z jednolitym zamiarem ich użycia - z dotychczasowego zajmowanego rejonu /dyslokacji/ do rejonu wyjściowego /działań/. Podczas przegrupowania tyłów organizuje się wszechstronne zabezpieczenie marszu oraz utrzymuje się je w gotowości do wykonania zaplanowanych lub nowo postawionych zadań zaopatrzeniowo-usługowych. Od sprawności przegrupowania tyłów zależeć będzie terminowe zorganizowanie polowego systemu zaopatrzenia wojsk w rejonie wyjściowym.

Kolejnym czynnikiem determinującym zorganizowanie wyjście związków i oddziałów tyłów operacyjnych na drogi marszu jest konieczność pobrania przez nie środków materiałowych ze składnic i baz stacjonarnych rozmieszczonych w różnych rejonach kraju, znacznie oddalonych od siebie /w kilkunastu składnicach dla kilku składów/. Przykładowo bataliony transportowe FBMZ pobierają środki materiałowe w 9 składnicach odległych od siebie o 60 - 240 km. Składy mobilizowane są w trzech OW. Stąd po załadunku środków materiałowych pododdziały przechodzą do rejonów ześrodkowania, odległych od baz i składnic o 120 km,

Tyły operacyjne, z uwagi na ich przeznaczenie i czas mobilizacji, będą przegrupowywane w drugim rzucie wojsk operacyjnych, w okresie zagrożenia lub po wybuchu konfliktu zbrojnego.

W pierwszym wypadku, przy stopniowym narastaniu zagrożenia, istnieją sprzyjające warunki do mobilizacji jednostek tyłowych, pobrania środków materiałowych oraz osiągnięcia rejonów wyjściowych. Znacznie trudniej będzie osiągnąć wyższe stany gotowości bezpośrednio ze stanu stałej gotowości, z jednoczesnym wychodzeniem na drogi marszu.

W drugim przypadku jednostki tyłowe w miarę osiągnięcia gotowości będą przegrupowywały się do rejonu wyjściowego, co znacznie rozczłonkuje całość tyłów w czasie pobierania środków materiałowych i przemarszu. Poniesione straty w czasie marszu znacznie mogą zmniejszyć możliwości zaopatrywania w systemie polowym, a nawet mogą być wyeliminowane z niego całe związki i oddziały /zwłaszcza po uderzeniach jądrowych/.

Organizacja marszu jednostek tyłowych w zasadzie nie odbiega od ogólnie przyjętych zasad regulaminowych. Nie mniej charakter tych jednostek i dyslokacja na dużym obszarze wymaga uwzględnienia wielu właściwości i warunków, do których m.in. można zaliczyć:

- dużą wrażliwość zgrupowań na oddziaływanie zbrojne przeciwnika w toku przegrupowania, zwłaszcza grup dywersyjno-rozpoznawczych i SNP, co spowodowane jest m.in. brakiem etatowych sił i środków do organizacji pełnego zabezpieczenia bojowego oraz rodzajem przewożonych środków materiałowych;
- ✓ - potrzebę tworzenia zgrupowań marszowych jednostek jeszcze przed osiągnięciem przez nie zasadniczej drogi marszu, co wynika z warunków ich dyslokacji;
- tworzenie rzutów marszowych odpowiednio do specjalizacji i potrzeb planowanej organizacji zabezpieczenia tyłowego;
- ✓ - duże nasilenie ruchu wojsk własnych i sojusznicznych po drogach marszu na obszarze kraju i w ^{obszarze} ~~strefie~~ tyłów frontu;
- ✓ - rozśrodkowanie na kilku drogach i na dużych przestrzeniach poszczególnych oddziałów i pododdziałów tyłowych ^{wchodzących} w skład związków tyłowych;
- ✓ - niepełne zgranie dowództw i komend związków tyłowych wchodzących w ich skład;
- ✓ - zróznicowanie możliwości marszowe poszczególnych jednostek ze względu na różne marki i stan techniczny pojazdów pobieranych z gospodarki narodowej;
- brak praktycznych możliwości dowodzenia przez dowództwa /komendy/ związków tyłowych wszystkimi jednostkami w początkowym okresie przegrupowania;
- stan dróg, warunki atmosferyczne i pora roku.

Przegrupowanie związków, oddziałów i urzędzeń tyłowych odbywa się po wyznaczonych drogach zwykle wykorzystywanych przede-
dnio przez wojska operacyjne. Długość marszu i prędkość porusza-
nia się kolumn zależy od otrzymywanych zadań, liczby i stanu
dróg, pogody, pory roku, długości kolumn, rodzaju przewożonych
środków materiałowych, stanu technicznego sprzętu i wyszkolenia
kierowców oraz organizacji zabezpieczenia marszu.

Jednostki tyłowe frontu mogą realizować operacyjne rozwi-
nięcie według 3 wariantów:

- wariant I - przegrupowanie do rejonu rozmieszczenia z poprze-
dzającym zajęciem rejonu ześrodkowania;
- wariant II - przegrupowanie bezpośrednio z rejonów alarmowych
do rejonu rozmieszczenia;
- wariant III - przegrupowanie do rejonu ześrodkowania, w którym
nakazano rozwinięcie jednostek.

Znaczna część jednostek tyłowych może być przegrupowana
transportem kolejowym.

Przykładowo jednostki TBF z ogólnej ilości 55 aż 20 jednostek
przegrupowuje się kolejją.

3. PLANOWANIE PRZEGRUPOWANIA TYŁÓW OPERACYJNYCH

Organizatorem przegrupowania wojsk na front zewnętrzny
jest Sztab Generalny WP. Planowanie przegrupowania tyłów operacyj-
nych do rejonu wyjściowego oraz zabezpieczenie ich ruchu na obsza-
rze kraju odbywa się w sposób scentralizowany, przy udziale przed-
stawicieli Głównego Kwatermistrzostwa WP.

Na szczeblu centralnym ustala się:

- kolejność i miejsce tyłów w ugrupowaniu wojsk operacyjnych;
- drogi, czas i sposób przemarszu tyłów;
- rejon docelowy i czas ich osiągnięcia;
- jednostki tyłowe przewożone transportem kolejowym;
- rejon lub stacja załadowcze ~~lub~~ wyładowcze;
- czas załadowania i przybycia do rejonów docelowych;
- siły i środki zabezpieczające przegrupowanie tyłów;
- sposób utrzymania łączności i zapewnienia dowodzenia;

- inne przedsięwzięcia związane z terminowym i sprawnym przegrupowaniem tyłów operacyjnych.

Powyższe ustalenia stanowią podstawę do opracowania szczegółowych dokumentów wykonawczych, zwłaszcza zadań jednostek tyłów operacyjnych do przegrupowania.

Związek /oddział, urządzenie tyłowe/ otrzymuje zadania do przegrupowania w formie graficznej lub pisemnej. ~~Przykładowe zadania dla FBMZ przedstawia zał. Nr 1.~~ Zadanie to może otrzymać jeszcze w czasie formowania lub po osiągnięciu gotowości bojowej /po zmobilizowaniu/.

Dowódcy /komendanci/ związków, oddziałów i urządzeń tyłowych mogą ponadto otrzymać zadanie zbiorcze do przegrupowania dla wszystkich podległych im jednostek.

W zadaniach przekazywanych dowódcom jednostek tyłowych przegrupujących się własnym transportem podaje się:

- czas wyjścia z rejonu mobilizacji i drogę dojścia do trasy marszu;
- drogi marszu i czas wejścia na nie i opuszczenia;
- organizację zabezpieczenia marszu /szpitale, rejonny i czas tankowania pojazdów, PZUS, rozmieszczenie punktów regulacji ruchu, łączności itp/;
- rejonny postojów i odpoczynków oraz czasy przebywania w nich;
- rejonny wyjściowe /pośrednie/ i terminy ich zajęcia;
- czas osiągnięcia linii /punktów/ wyrównania;
- sąsiednie maszerujące jednostki tyłowe;
- terminy meldowania do sztabu kwatermistrzostwa frontu /armii/ o zajęciu nakazanego rejonu wyjściowego /pośredniego/;
- ogólne zadanie jednostki po wykonaniu marszu.

Uzupełnieniem zadania może być mapa rejonów odpoczynków /postojów/, pośrednich i wyjściowego, w skali 1:50 000 lub 1:100 000.

W zadaniu jednostek tyłowych przewożonych transportem kolejowym podaje się:

- rejonny wyjściowe do załadowania;
- liczbę i numery transportów;
- terminy i załadowcze stacje;
- trasę pojazdów;
- terminy i stacje wyładowania;

- rejony zbiórki i czas ich zajęcia;
- terminy złożenia meldunku do przełożonego o zajęciu rejonu wyjściowego;
- ogólne zadanie jednostki po zajęciu rejonu wyjściowego.

Jednostki tyłowe przewożone transportem kolejowym powinny być w gotowości do wyładowania się na dowolnym odcinku linii kolejowej i kontynuowania marszu na własnych środkach transportowych.

Po otrzymaniu zadania dowództwa jednostek tyłów operacyjnych przystępują do szczegółowego planowania i organizowania marszu /przewozu/. Wypracowanie decyzji do przegrupowania z reguły będzie odbywało się metodą równoległą.

Kolejność pracy może być następująca:

1. analiza zadania i kalkulacja czasu;
2. wydanie zarządzeń wstępnych i wytycznych;
3. opracowanie zamiaru wykonania zadania;
4. opracowanie harmonogramu czynności;
5. postawienie zadania grupom rekonesansowym;
6. informowanie operacyjne;
- ✓ 7. ocena \ sytuacji;
8. powzięcie decyzji;
9. postawienie zadań, wytyczne do zabezpieczenia bojowego i organizacji współdziałania;
10. opracowanie planu działania;
11. opracowanie rozkazu dowódcy;
12. kontrola i pomoc;
13. złożenie meldunku o gotowości związku, oddziału, urządzenia tyłowego do wykonania przegrupowania.

Należy zwrócić uwagę tylko na niektóre elementy wypracowania decyzji, charakterystyczne dla tego typu jednostki.

W analizie zadania szczególnie należy zwrócić uwagę na: cel przegrupowania, zadanie jednostki po wykonaniu marszu /przewozu/; odległość i czas przeznaczony na wykonanie marszu, czas niezbędny na dojeździe do punktu wejścia /stacji załadowania/ na drogę marszu, ocenę nowego rejonu, czynności, jakie należy wykonać przed rozpoczęciem marszu /przewozu/.

Wnioski z analizy zadania stanowią podstawę do opracowania zarządzeń wstępnych dla pododdziałów w sprawie przygotowania do marszu oraz przygotowania danych do decyzji przez sztab.

W zarządzeniach tych z zasady podaje się:

kierunek, odległość i czas marszu, termin dotowoci do marszu; termin

i sposoby przekazania zadań dowódcom pododdziałów oraz zasadnicze prace związane z przygotowaniem oddziałów i pododdziałów do marszu.

W ocenie położenia rozpatruje się możliwości oddziaływania nieprzyjaciela, ocenia siły własne, sąsiadów, teren i sytuację skażeń i zakażeń. Wnioski z oceny nieprzyjaciela umożliwiają określenie:

- prawdopodobnej rubieży i czasu spotkania się z oddziaływaniem nieprzyjaciela na oddziały i pododdziały znajdujące się w marszu /przewozie/ oraz obiekty komunikacyjne;
- zamiaru oddziaływania w przewidywanych sytuacjach;
- ugrupowania marszowego;
- zamierzeń w zakresie rozpoznania, , ubezpieczenia i obrony przeciwlotniczej.

Dokonując oceny sił własnych należy ustalić:

- położenie, stan i możliwości marszowe oddziałów oraz czas niezbędny im do zakończenia wykonywanych zadań;
- stan zapasów środków materiałowych, przewidywane zużycie i możliwości odtwarzania ich;
- sposób przejmowania dowodzenia oddziałami /pododdziałami/ tyłowymi;
- długość i średnią prędkość marszu kolumn oraz miejsca odpoczynków i postojów;
- stan sprzętu technicznego, przewidywane straty w czasie marszu;
- system zabezpieczenia drogowego i jego wpływ na organizację marszu;
- terminy i sposób organizowania rekonesansów;
- warunki dowodzenia oddziałami i pododdziałami.

Wnioski wynikające z tej oceny pozwalają na określenie:

- miejsca pododdziałów w ugrupowaniu marszowym;
- organizacji i zadań zabezpieczenia bojowego kolumn marszowych;
- czynności, jakie należy wykonać w celu zachowania dyscypliny marszu i ciągłości zabezpieczenia materiałowego, medycznego i technicznego
- czasu i miejsca przejęcia dowodzenia oddziałami tyłowymi wchodzącymi w skład baz /brygad/.

Ocena sąsiadów obejmuje:

- maszerujące sąsiednie jednostki tyłowe;
- jednostki i siły OTK: zabezpieczające marsz na obszarze kraju /elementy zabezpieczenia drogowego, zabezpieczające przeprawę przez przeszkody wodne, łączności/.

W wyniku tej oceny dowódca określa:

- zakres, sposób i czas współdziałania podczas marszu;
- kto i w jakim czasie, rejonie zabezpieczania przeszkody wodne;
- skąd można uzyskać informację o manewrujących podległych oddziałach /pododdziałach/;
- w jaki sposób i przez kogo można przekazywać meldunki przełożonym.

Ocenę terenu przeprowadza się na podstawie mapy na całą głębokość marszu. Szczególną uwagę należy zwrócić na:

- drogi marszu i mosty na przeszkodach wodnych;
- wzniesienia, przeprawy i większe osiedla;
- trudne odcinki do przekroczenia oraz możliwości ich obejścia;
- maskujące i obronne właściwości terenu;
- warunki terenowe i sieć dróg w rejonach odpoczynku i rejonie wyjściowym;
- rubieże dogodne do działania grup dywersyjno-rozpoznawczych nieprzyjaciela;
- najniebezpieczniejsze odcinki dróg z punktu widzenia zagrożenia jądrowego;
- rejony prawdopodobnego skażenia;
- wpływ dróg i terenu na tempo przegrupowania.

Na podstawie otrzymanego zadania, wniosków z analizy zadania i oceny położenia dowódca /komendant /związku /oddziału/, urządzenia tyłowego podejmuje decyzję o przegrupowaniu. W decyzji tej podaje się:

1. przewidywany charakter oddziaływania nieprzyjaciela;
2. zamiar działania;
3. zadanie związku /oddziału/;
4. zadanie pododdziałów:

- drogi marszu;
- rejony postojów i odpoczynków;
- skład kolumn, sposób i czas ich formowania oraz dowódców kolumn;
- czas rozpoczęcia przegrupowania;
- punkty wejścia i zejścia z dróg przegrupowania;
- tempo marszu i czas przekroczenia linii /punktów/ wyrównania i osiągnięcia rejonu wyjściowego /pośredniego/;

- czas, miejsce i sposób przejmowania dowodzenia pododdziałami /urządzeniami/ wchodzącymi w skład baz /brygad/;
- zabezpieczenie materiałowe, medyczne i techniczne;
- zabezpieczenie bojowe marszu;
- sposób dowodzenia i utrzymania łączności; między kolumnami i w kolumnach;
- terminy składania meldunków.

Na podstawie decyzji opracowywany jest plan marszu dla związku /oddziału/ i pododdziału /część graficzna i legenda/. ~~Przykładowy plan marszu przedstawia zał. Nr 2.~~

W planie tym zwykle podaje się: linię styczności wojsk z nieprzyjacielem; dane o przegrupowujących się sąsiadach; rejony rozmieszczenia oddziałów tyłowych przed rozpoczęciem marszu; podział sił i środków na kolumny marszowe /schemat ugrupowania marszowego/; drogi marszu; linię /punkt/ wyjściową, linię /punkty/ wyrównania i czas ich przekroczenia czołem i ogonem kolumny; rejony postojów i odpoczynków oraz czas przebywania w nich; nowe rejony rozmieszczenia /ześrodkowania/ i terminy przybycia do nich; miejsce i czas przejmowania dowodzenia; rejony przekazywania i przyjmowania środków materiałowych i rejony masowego uzupełnienia paliw; organizację regulacji ruchu na drogach marszu; rejon wyjściowy i czas jego osiągnięcia; organizacja ewakuacji rannych i uszkodzonego sprzętu.

Zadania dla oddziałów /pododdziałów/ stawia osobiście dowódca /komendant/ lub przekazuje się je w formie rozkazu, w którym podaje się:

1. wiadomości o nieprzyjacielu;
2. zadanie zgrupowania /oddziału/;
3. zamiar przegrupowania oddziału;
4. zadania pododdziałów /po słowie "Rozkaz^{zuję}"/:
 - numery dróg marszu;
 - miejsce w ugrupowaniu marszowym i skład kolumn;
 - czas i miejsce postojów /odpoczynków/;
 - czas przekroczenia linii /punktu/ wyjściowej i wyrównania;
 - zadania zabezpieczenia bojowego i współdziałania;
 - organizacja zabezpieczenia tyłowego marszu;
 - rejony i terminy przekazywania /przyjmowania/ środków materiałowych;

- inne niezbędne zadania.

5. miejsce i czas przyjmowania dowodzenia oddziałami tyłowymi przez dowództwo /szefostwo/ związku tyłowego;

6. czas gotowości do marszu;

✓ 7. miejsce ^{stanowiska} ~~punktu~~ dowodzenia w ugrupowaniu marszowym i kierunki przesunięcia, sposób łączności.

Szczegółowa organizacja, w tym i planowanie przegrupowania jednostki tyłowej, powinny zapewnić warunki kolejności, skrytości i szybkości marszu /przewozu/, utrzymania ustalonego porządku oraz odległości.

4. WŁAŚCIWOŚCI WYKONANIA MARSZU PRZEZ TYŁY OPERACYJNE

Zasadniczym etapem w procesie przegrupowania tyłów operacyjnych jest wykonanie marszu i zajęcie rejonu wyjściowego.

Przygotowanie oddziałów i pododdziałów tyłowych do marszu w wyznaczony rejon organizuje się w rejonach alarmowych /rozmięszczenia/ i obejmuje ono:

- formowanie kolumn samochodowych z zachowaniem jednolitości struktury organizacyjnej oddziałów i pododdziałów;
- organizację obrony i ochrony kolumn samochodowych na drogach marszu, w czasie odpoczynków i w docelowym rejonie;
- ✓ - szkolenie zgrywające oddziałów i pododdziałów;
- ✓ - szkolenie w zakresie wykonywania obowiązków funkcyjnych w czasie marszu, w okresie przygotowania i podczas działań bojowych, znajomości sygnałów alarmowych /dowodzenia/ - zasad pokonywania stref skażonych oraz zniszczeń, a także działania dla odparcia napadu nieprzyjaciela;
- wyszukiwanie w pododdziałach żołnierzy posiadających prawa jazdy w celu wykorzystania ich w razie potrzeby na kierowców dublerów;
- wypracowanie i powzięcie decyzji o przegrupowaniu oraz postawienie zadań podległym oddziałom i pododdziałom;
- kontrolowanie wykonania postawionych zadań.

Ugrupowanie marszowe związków i oddziałów tyłowych zależy od miejsca i czasu ich mobilizacyjnego rozwinięcia, liczby wyznaczonych dróg marszu i rejonów odpoczynków oraz kolejności i czasu przybycia do tych rejonów. Marsz związku tyłowego w pełnym składzie może odbywać się bardzo rzadko, a jeśli już to po 1-3 drogach.

Przesunięcie natomiast bazy szpitalnej dokonuje się zwykle w jednej lub dwóch kolumnach marszowych ~~/Za1. Nr 3/~~. Ze względu na krótki termin osiągnięcia nowego rejonu, część bazy może rozpocząć marsz przed przybyciem do rejonu zbiórki wszystkich jednostek bazy.

Skład i ugrupowanie kolumn marszowych powinny zapewnić ich żywotność i odpowiednie warunki dowodzenia. Ustala się w tym celu bezpieczne odległości: między batalionami - nie mniej niż 5 km, między kompaniami /urządzeniami/ - 2-3 km, między pojazdami 25-30 m. Przy dokonywaniu podziału sił i środków związku tyłowego na poszczególne kolumny marszowe, należy brać pod uwagę strukturę etatową jego oddziałów.

Na czele kolumny powinny znajdować się pododdziały transportowe z zapasami środków materiałowych, które w pierwszej kolejności będą wydawane /dowożone/ wojskom operacyjnym.

Na dowódców kolumn należy wyznaczyć osoby funkcyjne z dowództwa brygady /komendy/, związku tyłowego, dowództw batalionów, kierowników składów i dowództw innych pododdziałów i urzędzeń tyłowych.

Najtrudniejszym i najbardziej pracochłonnym etapem w procesie przegrupowania jest wyjście na drogę marszu i wejście do rejonu wyjściowego. Stąd szczególnego znaczenia nabiera organizowanie rekonesansów tych rejonów. W tym celu wyznacza się grupy rekonesansowe, które na podstawie opracowanego planu rekonesansu przeprowadzają rozpoznanie:

- dróg podejścia i zejścia z nakazanych dróg marszu;
- rejonów dziennych /nocnych/ i dobowych odpoczynków, pośrednich i wyjściowych.

Rozpoznanie tych rejonów pozwala na zorganizowanie wprowadzenia kolumn marszowych bez zatrzymania ich na drogach marszu oraz opuszczenia rejonu bez wykonywania zbędnych manewrów i przechodzenia przez rejonny zajmowane przez inne oddziały /pododdziały/.

Wyznaczenie odpowiednich miejsc pododdziałom w rejonie wyjściowym jest tym bardziej ważne, że będą one przybywały do rejonu w różnym czasie po kilku lub kilkunastu drogach i z różnych kierunków.

Za początek marszu uważa się przekroczenie przez czoło kolumny linii wyjściowej /punktu/, oddalonej zwykle o 20-30 km od dotychczasowego rejonu rozmieszczenia jednostek tyłów operacyjnych /źródeł pobierania środków materiałowych/.

Terminowe przekroczenie określonych punktów wyjściowych /linii/ zapewnia płynność ruchu oraz sprawne formowanie ugrupowania marszowego na poszczególnych drogach.

Jednostki tyłowe organizują we własnym zakresie ^{zabezpieczenie} ruchu na drogach dojścia do dróg marszu, w rejonach dziennych /nocnych/ i dobowych odpoczynków oraz wyjściowym.

✓ Przegrupowaniem na właściwych drogach marszu kierują organa systemu kierowania ruchem wojsk w ramach ogólnego systemu dowodzenia siłami zbrojnymi, które zapewniają regulację ruchu, pilotowanie kolumn przez duże aglomeracje miejsko-przemysłowe, na drogach obejścia i krzyżujących się, przekazywanie dowódcom kolumn danych o stanie dróg i przepraw, sytuacji skażeń i zakażeń, źródłach uzupełnienia zapasów i możliwościach otrzymania technicznej pomocy na drodze marszu, przekazywanie dowódcom jednostek dodatkowych rozkazów i zarządzeń nadrzędnych organów dowodzenia oraz przekazywanie meldunków do przełożonych.

Dowódcy /komendanci/ kolumn /oddziałów/ są zobowiązani do dokładnego wykonywania poleceń organów kierowania ruchem wojsk i ścisłego przestrzegania ustalonych zasad marszu, przekazywania im informacji w formie pisemnej o stanie kolumny i sytuacji komunikacyjnej na pokonanym odcinku drogi.

✓ Nie zwalnia to jednak tych dowódców od zapewnienia ciągłości dowodzenia podległymi oddziałami /pododdziałami/. Dowodzenie nimi przejmuje się sukcesywnie, począwszy od rejonów alarmowych do chwili osiągnięcia przez nie rejonu dziennego /nocnego/ odpoczynku, a przez szefostwo TBF - rejonu pośredniego włącznie.

✓ W rejonach alarmowych dowództwa /szefostwa i komendy/ jednostek tyłowych przejmują dowodzenie tymi oddziałami, które formowane są w tym samym /sąsiedztwie/ rejonie lub dołączają w czasie przegrupowania. Sformowane jednostki po osiągnięciu gotowości przesuwiają się do wyznaczonego im rejonu, gdzie przyjmuje je dowództwo związku tyłowego, oddziału lub komenda bazy. Opracowuje się harmonogram przejmowania dowodzenia jednostkami.

Dowództwo, komenda bazy po przybyciu do rejonu, w którym ma przyjąć podporządkowane jej jednostki, ustala miejsca jej rozmieszczenia w tym rejonie /jeżeli plan rozmieszczenia nie został opracowany

zawczasu/ i wysyła na drogi, którymi będą one przybywać, oficerów kierunkowych w celu ich przyjęcia.

Przyjmujący powinni:

- uzyskać od komendantów /dowódców/ przybywających jednostek ogólne dane o stanie gotowości tych jednostek /stan liczebny, zasadnicze braki i straty w wyposażeniu/;
- wskazać rejony wyznaczone do rozmieszczenia poszczególnych jednostek i w miarę możliwości wprowadzić je do tych rejonów;
- podać miejsce rozmieszczenia dowództwa /komendy/ związku tyłowego /bazy/;
- przekazać zadania postawione jednostkom przez dowódcę /komendanta/ związku /bazy/;
- meldować dowódcy /komendantowi/ w określonym czasie o liczbie przyjętych jednostek i stanie ich gotowości.

W celu uniknięcia zatorów wystawia się w rejonie zbiórki, na węzłowych skrzyżowaniach, posterunki regulacji ruchu.

Często ostateczne przejęcie dowodzenia całością sił i środków brygad /baz/ nastąpi w rejonie wyjściowym. Przykładowo formowanie TBF przez szefostwo bazy rozpoczyna się w rejonie ześrodkowania drogą przejęcia dowodzenia jednostkami rzutu kołowego, a kończy się w rejonie rozmieszczenia przejęciem dowodzenia jednostkami rzutu kolejowego.

Dowodzenie tyłami w marszu ma specyficzne cechy determinujące jego organizację i metody pracy dowódców oddziałów tyłowych. Cechy te wynikają z faktu, że tyły operacyjne są:

- w ciągłym ruchu, którego szybkość wielokrotnie przekracza prędkość manewru tyłów na polu walki;
- zobowiązane do wykonywania marszu po zawczasu wyznaczonych drogach i pokonywania poszczególnych odcinków dróg w ściśle określonym czasie,
- zobowiązane do przestrzegania ciszy radiowej, a z pozostałych środków łączności mogą wykorzystywać tylko ruchome środki łączności;
- zmuszone do zbierania i opracowywania danych z rozpoznania obejmującego duże przestrzenie oraz utrzymywania stałych kontaktów z ogniwami kierowania ruchem wojsk na obszarze kraju.

System dowodzenia oddziałami /pododdziałami/ w marszu powinien zapewnić:

- ciągłość kierowania podległymi pododdziałami w ruchu;
- ciągłość współdziałania z siłami i środkami OTK oraz ogniwami kierowania ruchem wojsk;

- sprawny obieg informacji w relacji dowództwo związku /oddziału/ tyłowego - przełożony oraz dowództwo - podległe dowództwa pododdziałów /oddziałów/;
- płynne przejście z systemu dowodzenia w ruchu do systemu dowodzenia na postoju.

Podstawowym warunkiem sprawnego dowodzenia podległego związku /oddziału/ jest ciągła znajomość sytuacji na drogach marszu oraz możliwość szybkiego i operatywnego reagowania na zachodzące zmiany. W czasie marszu dowódca brygady /bazy/ dowodzi pododdziałami poprzez dowódców kolumn, oddziałów i pododdziałów. Stanowisko dowodzenia znajduje się z reguły w czole sił głównych.

Na okres marszu musi być zapewniony wielokierunkowy obieg informacji zarówno w relacji pododdziały - przełożony, jak i między sąsiadami. Wykorzystuje się więc radiotelefony i łączników oraz sygnały wzrokowe i akustyczne. Ponadto dowódcy kolumn w czasie marszu organizują odbiór w sieciach radiowych KF okręgowej grupy kierowania ruchem wojsk - sygnałów i zarządzeń, a w sieciach KOPK i COAS - sygnałów powiadamiania i ostrzegania, w strefie tyłów frontu - w sieciach radiowych KF kwatermistrza frontu /armii/ i w sieci radiowej UKF komendanta punktu kontroli ruchu wojsk. Do przekazywania meldunków przełożonym mogą być wykorzystane garnizonowe węzły łączności rozmieszczone na trasie marszu.

Bezpośrednią obronę i ochronę kolumn samochodowych i transportów kolejowych organizuje się siłami i środkami maszerujących /przewożonych/ jednostek tyłowych, będą to patrole rozpoznawcze, posterunki stałe i posterunki obserwacyjne, bezpośrednio ubezpieczenie kolumn marszowych.

Do obrony przeciwlotniczej wyznacza się etatowe środki obrony plot i jedną trzecią żołnierzy uzbrojonych w broń strzelecką do zwalczania nisko lecących celów powietrznych.

Do obrony przed bronią masowego rażenia wykorzystuje się indywidualne środki ochrony oraz etatowe pododdziały chemiczne i doraźnie organizowane grupy ewakuacyjno-ratunkowe.

Zabezpieczenie tyłowe przegrupowania tyłów operacyjnych zależy będzie również od specyficznych warunków:

- w przypadku niszczenia dróg i mostów zajdzie konieczność dokonywania objazdów i dróg obejścia - co znacznie zwiększy zużycie paliw

i przedłuży czas marszu /objazdy mogą stanowić do 20-25 % drogi marszu/;

- oddziaływanie lotnictwa, GDR, desantów na przegrupowujące się wojska i tyły może pociągnąć duże straty sanitarne ludzi i straty sprzętu, a jednocześnie duże **zużycie** amunicji plot, strzeleckiej i rakiet.

Uzupełnienie zużytych paliw dokonuje się własnymi siłami i środkami w rejonach odpoczynków i na postojach ze wskazanych składów stacjonarnych lub grup tankowania, rozmieszczonych na stacjach kolejowych. W marszu na duże odległości paliwa i inne środki materiałowe mogą być zawczasu dowieziane do rejonów odpoczynków.

Zabezpieczenie medyczne przegrupowujących się jednostki tyłowe ~~zapewniają~~ ^{organizują} we własnym zakresie. Pomoc kwalifikowaną i specjalistyczną uzyskuje się w przydzielonych w zadaniu do przegrupowania szpitalach stacjonarnych, rozmieszczonych w pobliżu dróg marszu.

Jednostki tyłowe organizują własnymi siłami zamykanie techniczne kolumn marszowych. Korzystają one z pomocy stacjonarnych /ruchomych elementów/ warsztatów remontowych obszaru kraju.

Zabezpieczenie przegrupowania całości tyłów jest organizowane - podobnie jak i rzutu bojowego wojsk - siłami i środkami OTK. Przegrupowanie kończy się wraz z osiągnięciem rejonu wyjściowego, w którym dowódca organizuje odtwarzanie gotowości bojowej jednostki do wykonania zadań zabezpieczenia tyłowego wojsk.

W pierwszej kolejności organizuje się zabezpieczenie bojowe jednostki /brygady, bazy/ oraz uzupełnienie zużytych w czasie marszu paliw i amunicji, ustalając w sposób, kolejność i termin wykonania poszczególnych przedsięwzięć oraz melduje przełożonemu o zajęciu nakazanego rejonu.

Dowódcy jednostek tyłowych wchodzących w skład brygady i baz przedstawiają meldunki w trybie i czasie ustalonym przez ich przełożonych. Dowódcy brygad /szefowie baz/ składają meldunki o:

- rozpoczęciu marszu i osiągnięciu rejonu dziennego /nocnego/ odpoczynku /w międzygarnizonowym systemie łączności/ - do OW;
- przekroczeniu tylnej granicy strefy tyłów frontu - do TSD armii /frontu/;
- osiągnięciu rejonu wyjściowego - do TSD armii /frontu/.

ZAKOŃCZENIE

W niniejszym opracowaniu omówiono podstawowe problemy przegrupowania związków i oddziałów tyłowych do rejonu wyjściowego w oparciu o dostępną literaturę i obowiązujące poglądy. Intencją autora było zwrócenie uwagi na złożoność i specyfikę mobilizacyjnego rozwinięcia tyłów operacyjnych i przegrupowanie ich do rejonu wyjściowego.

Sprawne mobilizacyjne rozwinięcie jednostek tyłowych i przegrupowanie ich do rejonu wyjściowego pozwoli na terminowe rozwinięcie polowego systemu zabezpieczenia tyłowego wojsk, co może mieć decydujący wpływ na przebieg działań wojennych już od pierwszych dni wojny.

Ze specyfiki tyłów operacyjnych wynikają wnioski w zakresie mobilizacyjnego ich rozwinięcia i przegrupowania do rejonu wyjściowego:

1. w sprawnym przebiegu mobilizacji i formowaniu pododdziałów tyłowych ważną rolę odgrywają grupy organizacyjno-mobilizacyjne, dowództwa jednostek mobilizacyjnych i kierownictwa cywilnych zakładów pracy, wydzielających środki transportowe;
2. w celu terminowego rozwinięcia polowego systemu zaopatrywania należy zweryfikować terminy osiągnięcia gotowości tyłów;
3. sprawne pobranie środków materiałowych z baz i składnic pozwoli na terminowe wyjście na drogi marszu, dlatego bataliony transportowe należałoby mobilizować w pobliżu składnic lub rozważyć możliwość zwiększenia dla nich zapasów doraźnego paliw;
4. w celu wykonywania sprawnego przegrupowania tyłów celowe jest ujednoczenie pobieranych środków transportowych z GN;

5. zbyt skomplikowane jest dowodzenie tyłami w czasie przegrupowania a przejęcie dowodzenia poszczególnymi związkami tyłowymi może nastąpić często dopiero w rejonie wyjściowym, stąd ważną rolę spełniają organa kierowania ruchem wojsk;
6. duża wrażliwość kolumn tyłowych na oddziaływanie nieprzyjaciela może powodować znaczne opóźnienia w przegrupowaniu, dlatego szczególnego znaczenia ^{ma biera} zabezpieczenie bojowe przegrupowania;
7. ze względu na terminy osiągnięcia rejonów wyjściowych ważną rolę odgrywa zgrywanie dowództw i komend związków tyłowych w planowaniu i kierowaniu przegrupowaniem;
8. w zabezpieczeniu tyłowym przegrupowania ważną rolę spełniają siły i środki OTK;
9. do wprowadzonych kompanii samochodów wysokotonażowych należy planować podwójną obsadę kierowców;
10. w rejonach odpoczynków /wyjściowych/ należy wyznaczyć kilka lub kilkanaście źródeł odtwarzania paliw w celu skrócenia czasu uzyskania gotowości bojowej tyłów;
11. wszechstronne zabezpieczenie marszu oraz utrzymanie tyłów operacyjnych w gotowości do wykonania zaplanowanych lub nowo postawionych zadań zaopatrzeniowo-usługowych decyduje o terminowym wejściu w polowy system zabezpieczenia tyłowego.

Prezentowane poglądy i wnioski wymagają dalszych studiów i opracowań szczegółowych w miarę uzyskiwania doświadczeń z ćwiczeń i doskonalenia zasad przegrupowania tyłów operacyjnych, Poważnym źródłem doświadczeń będą wnioski z ćwiczenia "BAZA-86".

LITERATURA

1. Biuletyn Informacyjny Nr 2 /143/ - cz. druga, Wyd.MON, W-wa 1983 r.
2. Biuletyn Informacyjny Nr 1 /133/, Wyd.MON, W-wa 1980 r.
3. Biuletyn Informacyjny Nr 2 /145/, Wyd.MON, W-wa 1984 r.
4. Biuletyn Informacyjny Nr 3 /126/, Wyd.MON, W-wa 1977 r.
5. Zeszyt Naukowy Nr 2 /42/85, Wyd.ASG WP, W-wa 1985 r.
6. Tyły armii ogólnowojskowej - podręcznik, Wyd.ASG WP, W-wa 1981 r.
7. Regulamin Walki wojsk lądowych SZ PRL, cz.I /dywizja, pułk/
Szkol.636/85, Wyd.MON, W-wa 1985 r.
8. Instrukcja o organizacji i pracy Brygady Materiałowego Zabezpieczenia, Wyd.MON, Gł.Kwat, WP - sygn.Szt.Kwat.99/83, W-wa 1984 r.
9. Instrukcja o organizacji pracy Tylnej Bazy Frontu i ruchomych baz fronzu u armii, Wyd.Gł.Kwat.WP, W-wa 1975 r.
10. Instrukcja o organizacji i pracy bazy szpitalnej frontu - Zdr 187/77, Wyd.MON, W-wa 1978 r.
11. Płk prof dr hab. Władysław JAKUBISIĄK - System zabezpieczenia tyłowego pułku, dywizji, armii i frontu w działaniach zaczepnych Podręcznik dla kursów podyplomowych, Wyd.ASG WP, W-wa 1986 r.
12. Organizacja pracy Tylnej Bazy Frontu w operacji Zaczepnej. Rozprawa doktorska ppłk dypl.T.FELSKI, Wyd.ASG WP, W-wa 1985 r.

Wykonano w 5 egz.

Egz. Nr 1-5 BN DZS

Wykonał:mjr Z.Pietroń

Druk:E.P. dnia 03,01.87r.

Nr ks.masz. 01

LITERATURA

1. Biuletyn Informacyjny nr 2 /145/ + załącznik, wyd. MON, Warszawa 1952 r.
2. Biuletyn Informacyjny nr 1 /143/, wyd. MON, Warszawa 1950 r.
3. Biuletyn Informacyjny nr 2 /144/, wyd. MON, Warszawa 1954 r.
4. Biuletyn Informacyjny nr 3 /146/, wyd. MON, Warszawa 1957 r.
5. Karty historyczne nr 2 /142/55, wyd. MON, Warszawa 1955 r.
6. Wyższy szczebel ogólnowojennej - podchorążak, wyd. MON, Warszawa 1951 r.
7. Regulamin Wojsk Wojsk Lotniczych 24.01.1951, wyd. MON, Warszawa 1951 r.
8. Funkcje i organizacja pracy w Wydziale Młodzieżowego Zapobiegawstwa, wyd. MON, Warszawa 1955 r.
9. Funkcje i organizacja pracy w Wydziale Młodzieżowego Zapobiegawstwa, wyd. MON, Warszawa 1955 r.
10. Funkcje i organizacja pracy w Wydziale Młodzieżowego Zapobiegawstwa, wyd. MON, Warszawa 1955 r.
11. Wyższy szczebel ogólnowojennej - podchorążak, wyd. MON, Warszawa 1951 r.
12. Organizacja pracy w Wydziale Młodzieżowego Zapobiegawstwa, wyd. MON, Warszawa 1955 r.

Wykonano w 5 egz.
 Egz. nr 1-5 w 1955
 Wykonano: mgr Z. Piętko
 Druk: E. P. dnia 03.01.57r.
 Nr ka. masz. 01

